

EL LECTOR ESCRIU

ve de la plana anterior

cessari per fer-los.

b) Com els desplaçaments seran més llargs, els aficionats no aniran a donar suport al seu equip, i les taquilles disminuiran.

c) Quan l'equip jugui a casa, quan s'enfronti amb equips amb qui no hi ha cap rivalitat, l'aficionat preferirà anar a veure encontres de preferent o de categoria nacional.

En el tercer cas, això ja implica un descens de categoria, ja que per pujar a segona caldrà militar a la tercera preferent. Ens trobem doncs que per arreglar la situació als aficionats, espatllen la d'una trentena d'equips de tercera que la propera temporada perdran la categoria que tenen.

Fins aquí, ha estat una anàlisi que segurament no agrada els jugadors de la categoria aficionats, per això m'atreveixo a proposar una altra alternativa.

Per què no pujar de categoria a tots els clubs que juguen a aficionats i fer un o dos grups més de tercera regional en què els equips estarien ajuntats per proximitat geogràfica més gran que actualment, augmentaria la rivalitat i els ingressos, al mateix temps que la gent al camp de futbol i de ben segur el nombre d'equips. D'acord que el tema dels ascensos seria més complicat, però el ventall és ampli, des de fer-ne baixar tres per grup de segona regional (que amb les renunciacions... mai no serien tres), fins a fer pujar els qui marquin el major nombre de gols, més punts... passant per fer unes eliminatòries entre campions o entre campions i subcampions (no un play-off, eliminatòries a partit únic en camp neutral o a doble partit). **Joan Soler i Ullés.**

Polèmica entre l'ajuntament de Salt i 44 veïns dels carrers Pau Casals i Manuel de Falla

Sr. Director:

Aquesta polèmica fa referència al cinema Splay, que sembla ser que l'empresa Autocars Roca té pensat convertir en un garatge particular per a aquesta empresa i, a canvi, l'Ajuntament no s'hi oposa, sinó tot el contrari protegeix aquesta empresa, ja que l'ha informat favorablement. Ara, actualment, s'estan apartant els autocars del nucli central de les poblacions; d'això en tenim exemples ben a prop: Girona, Figueres, Sarrià de Ter... Salt, està vist que ha de ser diferent als altres Ajuntaments, i per això vol que es quedin i passin pel centre urbà, una zona residencial com ara són els carrers Manuel de Falla, Enrique Granados i carrer Major, fins al carrer Sant Dionís.

Amb tot això, el portaveu d'aquests veïns, que per cert són més de quaranta, el 10 de novembre de l'any 1986 es va presentar una denúncia a l'Ajuntament de Salt contra aquesta empresa d'autocars, a causa de les molèsties, fressès, fum i mala olor, i la perillositat que existeix en aquests carrers tan estrets perquè aquests autocars hi circulin; a més a més, els veïns que cada matí porten els nens al col·legi La Farga, han d'esperar que els autocars maniobrin al seu gust. Tot això sense tenir la corresponent llicència Municipal. (Novembre del 86).

El portaveu d'aquests veïns té una fonda, en el n° 16 del carrer Manuel de Falla, a la qual estan fent un greu perjudici a causa de les fresses constants, ja que a

partir de dos quarts de cinc de la matinada no paren d'entrar i sortir els autocars de l'aparcament. Tota classe de molèsties s'han fet constar en la denúncia que, com he dit anteriorment, es va presentar el 10-11-86; fins i tot s'hi varen adjuntar fotografies, concretament 11, perquè veïsin la forma d'actuar dels autocars per aquests carrers.

L'Ajuntament va contestar sense donar-hi ni la més mínima importància i el mateix per al Sr. Serra, que sortia amb els 8 goscos que té, cridant tota l'estona; en fi, allò semblava una orquestra. Però l'Ajuntament, sense dir res (tot això es va fer constar a la denúncia). Passats uns dies, va sortir a informació pública la legalització de l'aparcament d'autocars i com a resposta nostra es varen presentar unes 40 protestes, i l'Ajuntament no n'ha fet cas i nosaltres, els veïns, ens preguntem per què serveix que surti a informació pública si després els que ens estan governant fan el que volen.

Nosaltres creiem que una empresa no té més importància que tots els veïns que s'oposen que el cinema Splay es converteixi en un garatge, pels perjudicis que tot això comporta.

És curiós que l'Ajuntament de Salt cregui, com diu al paràgraf 4t. de l'escrit de 4 de maig que el Sr. Serra tingui firmat amb l'Ajuntament un compromís que tan aviat com li concedeixin llicència a la zona industrial (no diu quina), se n'anirà. Els veïns ens preguntem: creu l'Ajuntament que després que el cinema Splay es converteixi en un garatge, l'Ajuntament el tirarà a fora després que s'hi hagi gastat X milions de pessetes? O haurem de ser nosaltres els qui haurem de pagar la indemnització perquè se'n vagi? En aquests moments ja s'ha concedit la llicència i ha estat recorreguda; si no s'estima el recurs, ja veurem qui acaba les molèsties.

Abans d'acabar vull dir que els veïns de Salt, principalment el Veïnat, perquè Salt ja té Can Panxut, ens oposem que l'únic cinema que tenim al poble es converteixi en garatge. Primer varen tancar el Núria i ara volen tancar definitivament el cinema Splay; si ens n'adonguessim els veïns ens oposaríem, que es faci una despesa de X milions de pessetes per a «Can Panxut», que es troba situat a la part vella de Salt, pagant el mateix els veïns del Veïnat, i en canvi l'Ajuntament prefereix tancar l'únic cinema ara present per convertir-lo en un garatge, tenint en compte que l'Ajuntament no ha volgut pagar un arrendament de 130.000 pessetes per mes, amb aire condicionat i màquina nova de fer cinema, per lloguer de l'Splay, i en canvi ha preferit fer una despesa de 150.000.000 pessetes, segons consta en el pressupost per a Can Panxut.

No volem que el cinema Splay es converteixi en un garatge i en canvi si volem un local social, tant per a joves com per a gent gran; el que sigui, menys un garatge per a un de sol.

Vull posar en coneixement vostre que jo sóc el dolent de la pel·lícula, queestic segur que molts de vosaltres que ara esteu en el poder, un altre dia no digueu «quina raó tenia el portaveu dels veïns del carrer Manuel de Falla i Pau Casals», i desitjo al mateix temps, ara que estem en una democràcia i tenim llibertat d'expressió, ajuntem-nos tots plegats per fer oposició que el cinema Splay es converteixi en un garatge, com abans he dit.

Crec que si els nostres administradors no saben administrar

Tots els carrers de Girona

El carrer de Vista Alegre

526

El nom del carrer de Vista Alegre va unit històricament a la pràctica de l'esport. Foto: Joan Castro.

La designació del carrer de Vista Alegre és d'origen popular i es relaciona amb la casa del mateix nom, que existia al començament de l'actual carrer d'Isabel la Catòlica i que al segle passat servia begudes i menjars i disposava d'un jardí deliciós.

La via, estreta al començament, desemboca al carrer del Carme i arriba també en forma de camí fins a sota l'antiga fàbrica de calç coneguda amb el nom de la Bohiga. Es comunica amb el carrer d'Isabel la Catòlica i el de Josep Morató i Grau.

Més que res el seu nom va unit a la pràctica de l'esport, puix que s'hi construï l'estadi de futbol i les pistes de tennis i hoquei sobre patins. Però, abans que atragués la gent interessada per l'esport, va acollir l'edifici del número 15, que té la gràcia i la factura d'una torre senyorial i que és conegut com l'Asil Sivilla.

El bisbe de Girona Tomàs Sivilla i Gener, fill de Calella, va ocupar la seu gironina de 1878 a 1906 i en el testament expressà la voluntat de construir un asil per als capellans vells, on poguessin passar els darrers dies de la vida. Els marmessors testamentaris Rafael Hortal, Josep Matas i Aleix Llorens realitzaren escrupolosament les passes encaminades a la fundació de la institució, i l'edifici s'inaugurà el dia u d'abril de 1918 en temps del bisbe Francesc Mas i Oliver.

L'estadi

El camp de Vista Alegre va convertir l'antiga horta d'en Cebrià, lloc destinat a la pastura d'animals, en un centre d'aficionats al futbol i a l'esport en general. Es va inaugurar el 29 de juny de 1922 amb un partit que enfrontà l'equip local de la Unió Deportiva Girona al F.C. Barcelona, que guanyà per 5 a 2. L'equip gironí era compost per Prats, Bosch, Fàbregas, Bisbe, Armengol, Padrosa, Mir, Armet, Alfaro, Gómez i Vinyas. Els barcelonins formaren amb Bruguera, Planas, Surroca, Piñol, Cella, Torralba, Sagi, Samitier, Gracia, Mallorquí i Viñals.

L'any 1930 es constituï el Girona F.C., que es presentà a Vista Alegre el 8 de setembre en un partit en què derrotà el Barcelona per 4 a 1. L'historial de la nova entitat, amb alts i baixos, va lligat al camp de Vista Alegre fins a la temporada 1969-70, en què fou abandonat per traslla-

els nostres impostos, entem obligats a indicar el camí que han de seguir.

Crec que molts veïns de Salt estaran d'acord amb el escrit, i si algú no ho està que m'ho faci saber, queestic disposat a parlar-ne tant com en vulgui. També he de dir que si hem recorregut a aquest sistema és perquè l'Ajuntament no ens ha fet cas. Si, en canvi, hagués tingut en compte la Llei i les Disposicions que ens donen la raó, no hauríem arribat a aquest punt; però nosaltres no demanem clemència, sinó justícia, que és el que ens manca.

Portaveu de 44 veïns del poble de Salt, dels carrers Manuel de Falla i Pau Casals, amb aquest escrit he volgut constatar com ha actuat l'Ajuntament de Salt i com ens deixa en una situació de conflictes per a tots nosaltres. **Aniceto Nieva Alonso.**

dar-se a Montilivi. En el darrer partit de lliga, el Girona va vèncer-hi el Vilafranca per 7 a 2.

L'any 1940 fou construïda la pista d'hoquei sobre patins. L'equip gironí hi va conèixer moments brillants, especialment el 1954 quan va assolir el campionat de Catalunya. El Girona Tennis Club, fundat el 1917, va veure com les seves pistes de la Devesa eren destruïdes per l'aiguat de l'octubre de 1919. Poc després de la inauguració del camp de futbol de Vista Alegre, i gràcies a les gestions de Lleó Audouard, es construï una pista de tennis al costat del camp de futbol i l'esport conegué una nota etapa d'activitat. Molts anys després, quan la presidència del club era exercida per Jacint Muñoz, va sorgir una segona pista, que es va veure també animada amb trobades socials com les que es programaven arran de les revetlles del mes de juny.

El futur de la zona

Com ha explicat Jaume Fabre, al llibre «Girona entre 4 rius», els terrenys del camp de Vista Alegre eren una propietat de J.M. Almeda, el qual va oferir una quantitat al club si els abandonava. El propietari i l'ajuntament pensaven que l'espai —previst com a zona esportiva en el pla de 1955— podria esdevenir terreny edificable. Però la Direcció General d'Urbanisme, en fer l'aprovació del Pla de 1971, va obligar que la meitat es conservés com a zona-verda.

L'any 1980 el Tribunal Suprem anul·là la revisió del Pla General efectuada el 1971 i tornà a

tenir vigència el Pla de 1955, que contemplava la zona com a esportiva i, per tant, gens edificable.

Les negociacions de l'ajuntament del batlle Nadal amb els propietaris dels terrenys —J.M. Almeda i set directius del Girona, que n'havien comprat la meitat quan hi havia expectatives d'edificació— van donar per resultat que el 1981 la corporació esdevingués propietària dels terrenys i encarregués la redacció d'un pla especial per ordenar-los com a parc amb algunes pistes d'esports. L'any 1984, precisament, cap a 2.000 ciutadans i diverses entitats ciutadanes signaren una sol·licitud per demanar instal·lacions esportives a Vista Alegre, entre les quals es reivindicava especialment la construcció d'una piscina.

Detalls del carrer

Si les obres projectades —sense piscina— es duen endavant, la imatge de l'indret sofrirà canvis espectaculars. Ara el carrer de Vista Alegre és en bona part sense asfaltar, té edificacions abandonades —com l'antiga fàbrica Pujadas— i no ofereix detalls especials per remarcar. Com a mostra decorativa del passat del barri mereix recordar-se que al número 8 es llegeix: «R. Mollera. Mestre de cases. Any MCMXXVIII». Apuntarem també que el 4 de juny de 1965 l'ajuntament va rebre les obres d'instal·lació i connexió renovades de l'enllumenat públic.

J. Clara

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Carme Santacana i Corbella

Morí a Girona el dia 28 de juliol del 1987,
a l'edat de 86 anys,
havent rebut els Sants Sagraments i la B.A.

A.C.S.

El seu espòs, Ramon Llobet i Morera; fill, Josep; filla política, Mª Carme Poal; nets, Anton-M^a, Josep-Ramon, Immaculada, Manel, Mª Carme, Pere, Pau i Montserrat, i tota la família, participen a les seves amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dimecres, dia 29, a les 11 del matí, a l'Església Parroquial de Fornells de la Selva.

Domicili familiar: Mas Tomàs, s/n°.

Fornells Selva 29 de juliol del 1987.